

HARTVIG WAGNER

Nåden

vil høste hvad den sår

Prædikener til 2. tekstrække

Nåden

vil høste hvad den sår

INDHOLD

Forord	7
1. søndag i advent: I dag	8
2. søndag i advent: Våg derfor!	13
3. søndag i advent: Syng lovsang	17
4. søndag i advent: Den fuldkomne glæde	21
Juleaften: Guds ja	25
Juledag: Mørke og lys	29
2. juledag / Sankt Stefans dag: Omkostningerne	33
Julesøndag: ... men større er dog Gud	37
Nytårsdag: I pagt med Fadervor	41
Helligtrekongers søndag: Ledestjernen – Guds ord	46
1. søndag efter helligtrekonger: Dåb og tro	51
2. søndag efter helligtrekonger: Guds herlighed	55
3. søndag efter helligtrekonger: Tro og gerninger	59
4. søndag efter helligtrekonger: Kirkeskibet	63
5. søndag efter helligtrekonger: Koster det?	67
Sidste søndag efter helligtrekonger: Hvedekornets lov	72
Søndag septuagesima: Hemmeligheden	76
Søndag seksagesima: Guds rige	81
Fastelavns søndag: Op til Jerusalem	85
1. søndag i fasten: Uvejrlighed	90
2. søndag i fasten: Jesu tro	94
3. søndag i fasten: Løgneren	98
Midfaste søndag: Brødet fra Himlen	102
Mariæ bebudelses dag: Sand Gud og sandt menneske	106
Palmesøndag: Centrum	110
Skærtorsdag: Jesu kærlighed	114
Langfredag: Korsets gåde	118
Påskedag: Dødens overvinder	122
2. påskedag: Påsketroen	126
1. søndag efter påske: At elske Jesus	130
2. søndag efter påske: Spørgsmål og svar	134
3. søndag efter påske: Målet og vejen	138
Bededag: Bod og bøn	142

4. søndag efter påske: Frihed	146
5. søndag efter påske: Jesus beder	150
Kristi himmelfarts dag: Himlen	154
6. søndag efter påske: Guds navn	159
Pinsedag: Jesus i hjertet	163
2. pinsedag: Ånden og troen	166
Trinitatis søndag: Jesu magt og løfte	170
1. søndag efter trinitatis: Rig hos Gud	174
2. søndag efter trinitatis: Frelsens pris	178
3. søndag efter trinitatis: At blive fundet	182
4. søndag efter trinitatis: Kaldet	188
5. søndag efter trinitatis: Klippen	192
6. søndag efter trinitatis: Herligheden fra Gud	197
7. søndag efter trinitatis: Frygt ikke – Frygt	201
8. søndag efter trinitatis: Klippegrund	205
9. søndag efter trinitatis: Gør dig rede	209
10. søndag efter trinitatis: Guds visdom	213
11. søndag efter trinitatis: Johannes og Jesus	217
12. søndag efter trinitatis: Vore ord	221
13. søndag efter trinitatis: Jesu bæger	225
14. søndag efter trinitatis: Nyt og gammelt	229
15. søndag efter trinitatis: Herreord	233
16. søndag efter trinitatis: Livet og døden	237
17. søndag efter trinitatis: En ny vej	242
18. søndag efter trinitatis: Helliggørelse	247
19. søndag efter trinitatis: Begyndelsen	251
20. søndag efter trinitatis: Frugt	256
21. søndag efter trinitatis: Omvend jer	261
Alle helgens dag: Herre over levende og døde	265
22. søndag efter trinitatis: Streng og mild	269
23. søndag efter trinitatis: Pengene og hjertet	273
24. søndag efter trinitatis: Faderen og Sønnen	278
25. søndag efter trinitatis: Menneskesønnens dag	282
Sidste søndag i kirkeåret: Den omvendte verden	286
Skriftstedsregister	291
Om forfatteren	293

FORORD

PÅ OPFØRDRING OG EFTER MANGE OVERVEJELSER vover jeg hermed at lade læsere se udvalgte prædikener over evangelierne til 2. tekstrække. De er hentet fra min tjeneste som sognepræst i Nørhåa/Stenbjerg, Herning Sct. Johannes Kirke, Herning og Gullestrup Kirker og som emeritus ved gudstjenester på plejehjem.

Gennem alle år har det været mig en glæde at være betroet tjenesten som forkynder af Guds nåde, som i Jesus Kristus er åbenbaret til frelse for alle mennesker. Om samme nåde, siger Paulus videre, at den »opdrager os til at sige nej til ugudelighed og verdslige lyster og leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i denne verden, mens vi venter på, at vort salige håb skal opfyldes og vor store Gud og frelser, Jesus Kristus, komme til syne i herlighed« (Tit 2,12-13).

Med de ord i tanke og som ledetråd er bogens prædikener udvalgt. Titlen er derfor blevet Grundtvigs verselinjer fra Salmebogens nr. 695,5:

Nåden vil høste, hvad den sår,
vil ikke nøjes med mindre.

Det er en sandhed, vi til stadighed behøver at blive mindet om, hvis vort håb om frelse skal opfyldes.

Prædikerne og salmevalget er tilpasset Bibelselskabets autoriserede oversættelse fra 1992 og Den Danske Salmebog 2002 (DDS). I prædikenerne er der henvist til De unges Sangbog 1949 (DUS) og Sange og Salmer 2013 (SOS).

Som 2. salme ved højmesseren er der gennemgående valgt vers, hvor Halleluja forekommer. Efter prædikenen er der anført vers, sunget af koret som motet (M), og under altergangen har menigheden sunget salmen (A).

For værdifuldt samarbejde omkring udgivelsen takker jeg min gode ven fhv. bankfuldmægtig Immanuel Fuglsang, Herning.

I DAG

Jesus kom også til Nazaret, hvor han var vokset op. På sabbatten gik han efter sædvane ind i synagogen, og han rejste sig for at læse op. Man rakte ham profeten Esajas' bog, og han åbnede den og fandt det sted, hvor der står skrevet:

Herrens ånd er over mig,
fordi han har salvet mig.
Han har sendt mig
for at bringe godt budskab til fattige,
for at udråbe frigivelse for fanger
og syn til blinde,
for at sætte undertrykte i frihed,
for at udråbe et nådeår fra Herren.

Så lukkede han bogen, gav den til tjeneren og satte sig, og alle i synagogen rettede spændt øjnene mod ham. Da begyndte han at tale til dem og sagde: »I dag er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.« Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, som udgik af hans mund, og de spurgte: »Er det ikke Josefs søn?« Han svarede dem: »I vil sikkert bruge denne talemåde mod mig: Læge, læg dig selv! og sige: Vi har hørt om alt det, der er sket i Kapernaum; gør det samme her i din hjemby!« Men han sagde: »Sandelig siger jeg jer: Ingen profet er anerkendt i sin hjemby. Og jeg siger jer, som sandt er: Der var mange enker i Israel på Elias' tid, dengang himlen var lukket i tre år og seks måneder, så der blev stor hungersnød i hele landet; og Elias blev ikke sendt til nogen af dem, men til en enke i Sarepta i Sidons land. Og der var mange spedalske i Israel på profeten Elisass tid; og ingen af dem blev renset, men det blev syrereren Na'aman.«

Alle i synagogen blev ude af sig selv af raseri, da de hørte det; de sprang op, jog ham ud af byen og drev ham hen til kanten af det bjerg,

1. SØNDAG I ADVENT

deres by var bygget på, for at styrte ham ned. Men han banede sig vej imellem dem og gik.

Luk 4,16-30

Lektie: Es 42,1-9

Epistel: Rom 13,11-14

DET VAR IKKE BARE de mennesker i Nazaret den dag for 2000 år siden, der fik en god hilsen fra ham, som Gud har sendt til verden, sin egen søn Jesus Kristus.

»Jesus Kristus lever og regerer fra evighed til evighed,« bekender vi i gudstjernen. Og Hebræerbrevet slår fast: »Jesus Kristus er den samme i går og i dag og til evig tid« (Hebr 13,8). Hans hilsen den dag i Nazaret står derfor stadig ved magt. Hvor han er, dér er også alt det, han står for, alt det, han bringer med sig.

Nu er det så også os, han bringer et nådeår fra Herren. Et velkomment år, betyder det egentlig. Et år, der er værd at tage imod, fordi det bringer intet mindre end Herrens nåde med sig. Virkelig et velkomment år!

Ellers er vi ikke rigtig trygge ved at skulle tage imod et nyt, ukendt år og hilse det velkommen. Jo børnene kan! Se, hvor de glæder sig til at tænde det første adventslys og til at åbne julekalenderen. Men jo ældre vi bliver, jo mere betænkelige er vi ved at hilse fremtiden velkommen. For hvad vil den bringe? Vi er utrygge. Vi aner det jo ikke.

Én ting ved vi dog godt: Døden venter forude. Måske i år? Jo mere vi ser den kendsgerning i øjnene, at vi en skønne dag må give op, jo mere kniber det at hilse fremtiden, et nyt, ukendt år velkommen.

Nu kommer altså endnu et nyt kirkeår os i møde. Vi kender det ikke. Men af vor levende frelser og Herre, Jesus Kristus får vi at vide, at det er et nådeår, et velkomment år, der er værd at tage godt imod. Hvorfor? Jo, for uanset hvad der skal ske os, kommer han, som er givet al magten i Himlen og på jorden til os med tre fantastiske gaver: glædesbud til fattige, frihed til fanger og syn til blinde.

Det er netop, hvad vi hårdt trænger til. *Glæde*. Hvor det dog skorter på ægte, virkelig glæde, som ikke lader sig genere af hverdagens genvordigheder: arbejdsstress eller arbejdsløshed. Vrøvl med familien, med arbejdskammerater, naboer, svigtende helbred. Hvad det nu kan være. Hvem der dog kendte en glæde med dybe rødder, stærk nok til at bære gennem alt besvær!

Frihed råbes der på. Hvorfor? Fordi vi godt ved, at vi er bundet af så meget: menneskefrygt, bekymringer, angst, mest af alt af en selvoptagethed, der forstyrrer freden.

Der er dem, der med smerte har opdaget, at den »frihed«, de tiltog sig for at leve efter egen lyst, først for alvor gjorde dem til undertrykte fanger og slaver.

Og *syn* mangler mennesker. Det er ikke til at se en mening med det hele, sukker de. Nu kommer så Jesus Kristus og lover os en vej frem. En vej ud af sorgen, ufriheden og meningsløsheden. Ud af angsten. Ud af døden. Ud af fortabelsen.

Han står her iblandt os som sejrherren, der har vundet over alt det, der ellers ville blive vor evige undergang. Hvad er det ikke for en vidunderlig Guds nåde, at vi nu ved ham kan komme ud af alt det? Det lover han. Derfor tør han kalde det nye, ukendte år et nådeår fra Herren, et kærkoment år, værd at tage imod.

Men nu føjer Jesus et afgørende ord til alle sine store, rige løfter. Han siger: »*I dag* er det skriftord, som lød i jeres ører, gået i opfyldelse.« Han mener: Det er *nu*, det sker. *Nu* hvor I hører mig tale. For det er mig, der *nu* bringer jer det alt sammen. *Nu* og *her*!

Straks var tilhørerne bragt i to sind. »Alle gav de ham deres bifald og undrede sig over de nådefulde ord, der udgik af hans mund,« står der. Det var deres første reaktion.

Men i samme øjeblik dukkede et kritisk spørgsmål op: »Er det ikke Josefs søn?« Hvad tænker han på? Det kan da ikke være rimeligt, at Guds løfter til Israel skulle være opfyldt med ham og det, han siger: Hører alt det vidunderlige, han taler om, ikke fremtiden til? Og så siger han ligefrem: »*I dag!*«

Hvor dog mennesker til alle tider ligner hinanden. Hvis jeg ville gå fra dør til dør og sige: »I skal se, engang når I dør, kommer I sikkert i Himlen alle sammen. Så er alt besvær forbi, og dér vil I møde alle, I savner!« Ja, så ville de fleste nok synes, at præsten havde talt kønt og rigtigt, og at de havde fået noget for kirkeskatten.

Men siger jeg derimod: »*I dag* kan du komme ind i Guds rige. *I dag* kan du blive løst af syndens, dødens og Djævelens fængsel ved omvendelse og tro på ham, Gud har gjort til Herre og Kristus,« ja, så ville folks følelser nok blive temmelig blandede.

Mange ville på samme måde som folkene i Nazaret straks vende opmærksomheden fra det, der siges, til den, der siger det. Hvad ret har præsten til at sige sådan? Til at belære og formane. Er han og alle, der går i kirke, bedre end os andre?

En kone var kommet til levende, personlig tro på Jesus Kristus. I glæde herover siger hun en dag til sin veninde: »Du kan også blive frelst!« Hun ønskede veninden del i den samme glæde. »I kristne skal da også altid dømmes,« svarede veninden irriteret.

Det var jo ikke en dommedagsprædiken, veninden fik at høre, men et glædesbudskab. Tænk, at nogen bliver vrede over at høre den sande glæde forkyndt om nådeåret fra Herren!

Det gjorde de i Nazaret. Josefs søn skulle ikke komme og fortælle sine gamle bekendte, at *nu* gælder det. Netop *i dag!* Ville han så bare forholde sig til fremtiden, til noget om Himlen engang, så ville de godt høre på ham. Men fordi han gjorde frelsen til noget, der har med *i dag* at gøre og kræver en afgørelse *nu* – nej, det var mere, end han skulle komme og forlange.

Samme forargelse, som dengang rejste sig imod Jesus, rejser sig stadig imod den sande Kirke og dens budskab: et nådeår fra Herren, men vel at mærke allerede *i dag!*

Det får ikke hjælpe. Sådant har Gud villet det. Frelsen er bundet til Jesus Kristus, sådan som han *i dag* kommer os i møde gennem et ord i en af mange ringeagtet bibel eller på et skrøbeligt menneskes læber og i dåbens vand og nadverens brød og vin. Det ser alt sammen ud af så lidt.

Dog hedder det: »*I dag!*« Nu skal der altså ikke længere trækkes veksler på en uvis fremtid. *Nu* skal der tages stilling! Guds rige er lige midt iblandt os. For Jesus er her hos os med samme gave som til folkene i Nazaret. Et nådeår fra Herren, Det er dig alt sammen lige ved hånden: glæde, frihed, et helt nyt syn på alt, frelse fra alle dine synder: din vantro, din selvoptagethed. Alt det står Jesus Kristus med til dig! Et nådeår fra Herren!

Men fordi det er *nu*, det gælder, er uroen kommet over nogle af os. For sæt nu vi ikke rigtig fik fat i det? Eller hellere bare ville passe os selv? Den uro kendte de første kristne også. »Forman hinanden hver dag, så længe der er noget, der hedder *i dag*, for at ingen af jer skal blive forhærdet ved syndens bedrag«, skriver Hebræerbrevets forfatter (Hebr 3,13).

Det hører også med til adventsbudskabet, at vi må vogte os for det store selvbedrag. Frelsen er lige ved hånden *i dag!* Men ser vi ikke Guds frelse, eller afviser vi den ligefrem og giver os til at drømme om en lys Himmel uden omvendelse og tro, uden at gribe om Jesus Kristus, som kommer med nåde til os, så er alt tabt.

Nåden vil nemlig »høste, hvad den sår, vil ikke nøjes med mindre,« som vi synger i en salme (695,5). Nåden vil modtages, og nåden vil »opdrage os til at sige nej til ugudelighed og verdslige lyster og leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i denne verden,« skriver Paulus (Tit 2,12).

Et nyt nådeår er begyndt. Så er det *nu*, det gælder. *Nu* må afgørelsen træffes. Vi aner ikke, om vi oplever dagen i morgen. *Men i dag* er nådens tid.

Derfor hilser vi nådeåret velkommen ved at modtage det af Jesu hånd og med at sige: »Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som i begyndelsen, så nu og altid og i al evighed. Amen.«

Salmer

74 Vær velkommen, Herrens år • 79,2+8 Stat op i gry, min Gud, stat op!

84 Gør døren høj, gør porten vid! • 75,5 (M) O, Gud ske lov til evig tid

592 I dag er nådens tid • 76 (A) Op! thi dagen nu frembryder

596,3 Kender du den livsens kilde

VÅG DERFOR!

Jesus sagde: Da skal Himmeriget ligne ti brudepiger, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge. De tåbelige tog deres lamper med, men ikke olie. De kloge tog både deres lamper med og olie i deres kander. Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle sammen dødsige og faldt i søvn. Men ved midnat lød råbet: Brudgommen kommer, gå ud og mød ham! Da vågnede alle pigerne og gjorde deres lamper i stand. Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres olie, for vore lamper går ud. Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv. Men da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket. Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind! Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke. Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen.

Matt 25,1-13

Lektie: Es 11,1-10 / Mal 3,1-3

Epistel: Jak 5,7-8

EN PRÆST FORTÆLLER om sit besøg hos et par unge forældre. Han kendte deres barndomshjem og vidste, at de begge havde en god kristen arv med sig hjemmefra. Det var netop hans ærinde at minde de unge om den arv, som ikke blev taget op i deres nye hjem.

»Men vi skal nu nok komme i Himlen,« forsikrede den unge kone. »Jo,« svarede præsten efter at have sundet sig lidt, »det kan virkelig godt være. I har jo haft en far og mor til at vise vej og bede for jer. Måske kan det blive jer til frelse!« »Men så lille Peter dér,« fortsatte præsten og pegede på ham, »han bliver jo ikke vist vej til Himlen!« Det gav de unge forældre noget at tænke på.

Lignelsen om de ti brudepiger drejer sig om samme sag. Jesus fortalte den i den gode hensigt, at ingen skal gå glip af Himlen, hvad der kan gå hen at ske.

Først må vi hæfte os ved, at Bibelen gang på gang sammenligner Himlen med en bryllupssal, fuld af lykke og glæde. Det siger noget vældigt om ægteskabet. Fra Guds side er forholdet mellem mand og hustru tænkt som et jordisk sidestykke

til forholdet mellem Gud og de frelste i Himlen. Så højt og helligt agter Bibelen ægteskabet.

Omvendt siger sammenligningen også noget vældigt om Himlen. Ingen jordisk glæde og lykke er større end den, et ungt par oplever på bryllupsdagen, vel at mærke, hvis de ikke har taget forskud på ægteskabets særlige glæder. Altså er Himlen, Jesus kom for at åbne for os, fuldt på højde med den højeste lykke, vi ellers kender fra livet her.

Derfor ville den unge mor da også gerne i Himlen. Det samme ville alle ti brudepiger. Ikke uden grund kaldes de i grundteksten og den tidligere oversættelse udtrykkeligt jomfruer. De er nemlig et billede på dem, der fulde af forventning ser hen til Jesu Kristi komme og Guds riges evige herlighed. De har det jo ligesom en jomfru, der glad og forventningsfuld ser frem til sit bryllup.

Sådan så alle ti brudepiger hen til den herlige bryllupsfest. De er et symbol på alle, der gerne vil i Himlen. Og bedre mål kan ingen sætte sig, for det svarer helt til, hvad Gud har betalt så høj en pris for at gøre muligt for os.

Læg mærke til, at teksten ikke handler om spottere og gudsfornægtere, som er ligeglade med Himlen. Alle ti ville det rigtige. Det samme vil mange stadig. De vil gerne i Himlen. Ingen tvivl om det. Deres hensigt er så god, at nogle har svært ved at se, hvad de skal med Kirken. For de mener på forhånd det hele så godt og synes ikke, de behøver at få Himlen anbefalet af præsten.

Jo, Kirken og præsten skal prædike om en åben dør, som Jesus har åbnet og indbyder alle til at gå ind ad, ind til Himlens evige herlighed. Dér regner mange da også med, at det hele ender.

Ja, om en åben dør skal der prædikkes. Men i dag også om en lukket dør! Det er det særligt tunge træk i lignelsen. De fem kom ikke ind. Ikke fordi de ikke gerne ville. Sammen med de fem andre var også de gået ud for møde brudgommen, som skik var dengang.

Vi kan altså ikke slå os til ro med, at alle jo dog nok gerne vil i Himlen. For her hører vi Jesus sige, at selv for dem, der vil det samme, vil med til Guds riges store fest i Himlen, selv for dem deler vejene sig. Nogle gik gennem en åben dør, andre måtte blive stående foran en lukket dør.

Hvorfor kom de fem dog ikke ind? De mente det jo godt nok! Indbydelsen var også i orden. Hvorfor så ikke? De manglede olie. De var ikke indstillet på, hvad den herlige indbydelse indebærer. Fordi indbydelsen gælder alle, må den ud til alle, og det kan godt trække ud med festen.

At være indbudt til Guds riges herlighed indebærer derfor ventetid. Og i en ventetid kan meget ske. Alle ti faldt i søvn. Men de fem kloge havde truffet alle forholdsregler. De fem tåbelige ikke. De havde intet at stå imod med.

2. SØNDAG I ADVENT

Det er alvorligt ikke at have det. De unge forældre, præsten besøgte, havde noget fra deres hjem. Peter derimod ikke. Der er mange børn og unge blandt os, der er stillet lige så dårligt som Peter.

Peter får lov at se eventyr på video dagligt. Hver uge får han Anders And. Men far og mor fortæller ham aldrig om Jesus. Peter får alle nødvendige kalorier og vitaminer, men lærer ikke at takke Gud for maden. Han kan synge med på alle popsange, men ingen salmer, for dem synger mor og far aldrig.

Hvordan skal Peter klare sig, når han skal ud i livet? Jo, mor og far har da sagt til ham, at han skal opføre sig ordentligt. Men hvad vil det egentlig sige i en verden, hvor det ikke er populært at kalde noget godt og andet ondt, hvor enhver vil være sin egen lovgiver, og hvor unge er overladt til selv at skulle finde ud af det hele?

Peters bedsteforældre vidste besked. De havde læst Bibelen og Luthers forklaringer til både buddene og troen. De kendte bønnens vej til Gud. Peter kender ikke noget til alt det. Hvor har jeg dog tit mødt sådan en Peter! Hvad skal han stille op, når livets storme sætter ind, eller når døden nærmer sig?

Især bliver det alvorligt for Peter, hvis han kommer til at opleve de særligt barske tider, der går forud for Jesu Kristi komme ved dages ende. Da skal løsheden tage overhånd, og kærligheden blive kold hos de fleste. Mange falske profeter skal stå frem for, om muligt, at føre endog de udvalgte vild. Alt det skal ske, siger Jesus (Matt 24; Luk 21).

Hvordan skal Peter dog klare det? Selv om han uden tvivl mener det hele godt nok, er hans chancer uendeligt små. Han har ikke fået noget at stå imod med over for det onde.

Og nu er det jo ikke bare alvorligt for Peter. Lignelsen belærer os om, at ingen af os har automatisk virkende garantier. Ikke engang det at have haft en bedende far og mor, som viste os vej, eller at være blevet konfirmeret af en rar præst er nogen garanti.

Det andet tunge træk i lignelsen er, at i det afgørende øjeblik kunne de fem med olien ikke hjælpe de andre fem. Vi kan synes, det var ukærligt ikke at ville give af olien. Men Bibelen lærer, at vi ikke kan frelses ved at påberåbe os andres tro. Kan det hele så ikke være lige meget?

Nej! Det går i hvert fald ikke an at være ligeglad med bibel, kirkegang, dåb og nadver. Tanker om Himlen kan enhver gøre sig. Men de fører ingen vegne. For den tro, der frelser, kommer af det, der høres, og det, der høres, kommer i kraft af Kristi ord (jf. Rom 10,17). Derfor er den, der ikke hører eller læser Guds ord chanceløs. Den frelsende tro indfinder sig ikke af sig selv.

»Med munden bekender man til frelse,« står der også (Rom 10,10). Så er det menneske ringe stillet, der aldrig bekender, at Jesus Kristus er Herre.

Om sig selv siger Jesus: »Hvis I ikke spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer« (Joh 6,53). Hvordan skal den så klare sig, der ikke er en flittig og glad gæst ved Herrens bord?

Når Jesus slutter sin alvorlige lignelse med at sige: »Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen!« betyder det helt konkret: Du, som har sløset med kirkegang, se at få orden på det! Du, som aldrig læser i Bibelen, se at komme i gang! Du, som ikke modtager den hellige nadver, gør det! Du, som aldrig fortæller dine børn om Jesus og aldrig holder husandagt, begynd på det!

»Våg derfor!« siger Jesus. Det betyder så for os, der er kommet i gang, at vi ikke sløjer af. Det er en farlig fristelse, når vi til tider synes, at der ikke kommer noget ud af vor kirkegang, vor bibellæsning, vore bønner. Det trækker ud! Ja, hvor bliver Jesus Kristus dog af?

Vi glemmer vel ikke, at han nu allerede er her og siger til os alle gennem sin lignelse: »Våg derfor!« Hvorfor? Fordi hans nådige indbydelse indebærer stadig kamp imod al vor selvoptagethed, selvklogskab, vantro og magelighed, lige indtil målet er nået.

Vil vi ikke høre tale om det, nytter det ikke at have indbydelsen i lommen. Så vil døren være lukket til Himlen. Den dybe alvor er der i Jesu ord. Men glem ikke, at når præsten mindede Peters forældre om den forsømte arv, og når Jesus nu minder os om, at det ikke er nok bare at ønske sig til Himlen, så sker det i kærlighed. Alvoren i Jesu lignelse er fuld af hans nåde og barmhjertighed. »Våg derfor!« Hvorfor? Fordi også du er indbudt til den store himmelske bryllupsfest. Så gælder det da om at træffe de forholdsregler, som er forbundet med den herlige, ufortjente indbydelse.

Og er du i tvivl om, hvad det er for nogle forholdsregler, så læs Guds ord! Gå i kirke! Og vær vis på, at du nok skal få nærmere besked! Husk så også at give beskeden videre til Peter, eller hvem det nu er, du har ansvar for! Og fordi Jesus nu har givet os en god og kærlig besked, har vi grund til at sige:

»Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som i begyndelsen, så nu og altid og i al evighed. Amen.«

Salmer

271 I jomfruer, I kloge • 432 Litaniet • 72,4+6 Maria hun var en jomfru ren
 270 Luk øjne op, o kristenhed! • 267,3 (M) Vær priset, Jesus Krist, Guds Lam!
 589 Hvordan takker vi vor Herre • 274 (A) Rejs op dit hoved, al kristenhed
 473 Dit minde skal, o Jesus, stå